

A pedagógusok változatlanul nagyon keveset keresnek. Arccipírítóan keveset. A leendő tanár érettségi után négy évig főiskolán vagy egyetemen tanul. Diplomájával pályakezdőként 21-25 ezer forintot szerezhet havonta. Tavaly a kezdő egyetemi diplomás pedagógusok az általános iskolákban 146 forinttal magasabb átlagbért kaptak, mint a gimnáziumokban. Ha a pedagógus nem hagyja el a pályát, 37-40 éves kora között — tavalyi adatok szerint — általános iskolában főiskolai diplomával 26 900, egyetemi diplomával 31 073 forintot keresett. Ha — mert több diplomája van, tudományos munkát végez, kiemelkedő eredményei vannak — besorolták az ún. F-kategóriába, 35 979 forint az átlagos bére. A nyugdíj előtt, 55-60 éves kor között általános iskolában a főiskolát végzettek 33 339, az egyetemi diplomások 36 755, a kiemelt F-kategóriába soroltak 43 424 forintos bruttó fizetéssel számolhattak. Tavaly óta a bérek átlagosan 6 százalékkal nőttek. Bruttó. Így fest tehát a tudásatadást hivatásukként vállalók anyagi megbecsülése. Ennyi pénzből nemigen lehet megélni, így nem csoda, hogy a hagyományos családfenntartói szerepre is vállalkozó férfiak nem tudják kellő számban maradni a pedagógusi pályán. A szakma, hogy a hivatás szót ezen összefüggésben mellőzzük, elnöiesedése visszafordíthatatlannak látszik. Lélektani felmérések mindeközben egyértelműen azt bizonyítják, hogy a férfi tanárok jelenléte az oktatás minden szakaszában szinte nélkülözhetetlen. A multikulturális ígéhirdetőknak, a hagyományos rendet szétrúgóknak persze kapóra jön a számpár: az elmúlt tanévben 75 246 tanárnő mellett mindössze 14 693 tanár úr szolgált a magyar általános iskolákban.

Mióta Magyarország is csak egy bódé a világpiacon, ahol ráadásul szinte ingyen lehet hatalmas értékekhez hozzájutni, azóta nagyon kell vigyáznunk arra, ami még ebben a nagy kavalkádban megmaradt nekünk.

Még van anyanyelvünk, történelmünk, kultúránk, magyar kultúránk, amit igaz, nem ingyen, iskoláinkban megőrizhetünk. És most is, mint minden szeptemberben, ott lesznek minden iskolában a nemzet napzásamosai, a magyar pedagógusok.

Várják azokat, akik Magyarországot jövőjét jelentik. A gyermekeinket.

Dippold Pál

A Budakeszi Prohászka Ottokár Katolikus Gimnázium is vergődik a pénztelenségben

Ahol keresztényeket nevelnek

Demeter László

Demeter László, a Budakeszi Prohászka Ottokár Katolikus Gimnázium igazgatója:

— Az első írásos emlékeket a falu iskolájáról — amely akkoriban természetesen egyházi iskola volt — a település 1715-ös anyakönyve őrizte meg számunkra.

Jelentős állomás volt a budakeszi oktatás történetében, amikor Miller József helyi plébános kitartó buzgólkodásának eredményeképpen gróf Klebelsberg Kunó vallás- és közoktatási miniszter támogatásával 1927-ben felépült az új leányiskola és zárda. Ebben az épületben folyt a tanítás a nővérek vezetésével 1948-ig, amikor az iskolát államosították.

A budakeszi katolikus egyházközség a rendszerváltást követően szinte azonnal visszaigényelte az iskola épületét és elhátározta — a községben jelentkező szülői igények kielégítésére — egy nyolcosztályos katolikus gimnázium alapítását. Az iskola Prohászka Ottokár (1858-1927) székesfehérvári püspök nevét viseli és 1991 szeptemberében kezdte meg működését.

Az újrainduláskor csak a puszta falak voltak meg. A semmiből kellett keresztény szellemiségű tantestületet szervezni, a leromlott állapotú épület legszükségesebb felújítását megoldani és az anyagi hátteret megteremteni. Szerencsére, Dr.Németh László plébános vezetésével, a

szülők és a budakeszi hívek áldozatos munkájával, valamint a helyi önkormányzat segítségével az iskola elindulhatott, s ma már tizennégy osztályban 450 gyermek jár ide.

Az eltelt öt év tapasztalatai alapján elmondhatjuk, hogy jó úton jár az iskola, s a régi, nagyhírű egyházi iskolák nyomába lépve szintézist próbál teremteni egyfelől a műveltség és a hit, másfelől pedig a hit és az élet pólusai között, magas színvonalú oktatást és a katolikus értékeken alapuló erkölcsi nevelést valósítva meg, célul tűzve ki a keresztény ember kialakítását.

A szép célok természetesen mit sem érnek, ha a megvalósításuk lehetetlen. Az 1927-ben emelt zárdaépületben csak nyolc tantermet lehetett kialakítani, s a diákok majd fele a helyi általános iskolától kölcsön kapott szükségstantermekbe kényszerült. A tarthatatlan helyzet orvoslására az egyházközség elhatározta a gimnázium bővítését, de ehhez az építkezéshez semmiféle központi segítséget sem kapott, így a helyi hívek, a szülők és más támogatók adományaiból indult meg az építkezés, de az már most látszik, hogy ez a pénz önmagában édeskevés, s újabb segítség nélkül nem épülnek meg a hiányzó tantermek. A falu plébánosa, az iskola vezetői, és az iskoláért felelősséget érző szülők magukra hagyva vergődnek a pénztelenségben.

Az iskola múltját több évszázadra visszamenően ismerjük. A jelenét nap mint nap látjuk, de a jövőt illetően felelmeink nem nyugodnak, s már egyebet nem tehetünk, reménykedünk. ■